

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Ing. O. R.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph. D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, za účasti: 1) **Dr. R. K.**, LL.M., 2) **L. S.**, 3) **hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2013, č. j. MK 17996/2013 OPP, MK-S 14352/2012 OPP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Základ sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2013, č. j. MK 17996/2013 OOP, MK-S 14352/2012 OPP, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 28. 11. 2012, č. j. MHMP 245755/2005. Magistrát tímto rozhodnutím nevymezil dle § 17 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči („dále jen „památkový zákon“), a § 33 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ochranné pásmo nemovité kulturní památky – viniční usedlosti Špitálka, Na Špitálce 17/12, Praha 6.

Magistrát vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 42/2012-44. Ačkoli řízení dle § 17 památkového zákona bylo možné zahájit pouze z moci úřední, musel magistrát zákonným způsobem skončit správní řízení, jež zahájil na základě příkazu Ministerstva kultury, které považovalo návrh žalobce ze dne 5. 5. 2005 na vymezení ochranného pásma usedlosti Špitálka za návrh na zahájení správního řízení.

Magistrát předně poukázal na svůj přípis ze dne 15. 7. 2005, v němž žalobci sdělil, že neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední. Dále podrobně popsal charakter dané kulturní památky a povahu její současné ochrany, na základě čehož neshledal potřebu doplnění ochrany prostřednictvím vymezení ochranného pásma. Magistrát rovněž odkázal na § 33 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož i Úřad městské části Praha 6 vyslovil ve sdělení ze dne 17. 1. 2007, č. j. MCP6 002472/2007, sp. zn. SZ MCP6 088855/2006/OV/Kot, zn. D-17/Dej, nesouhlas s vymezením ochranného pásma uvedené kulturní památky. Závěrem opět zdůraznil, že při rozhodování vycházel ze skutečnosti, že řízení o vymezení ochranného pásma kulturní památky vůbec nemělo být vedeno, pročež ukončil „[...] *vedené quasiřízení rozhodnutím o nevymezení ochranného pásma předmětné kulturní památky*“.

Žalovaný taktéž vycházel z judikatury správních soudů, podle níž řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky může být zahájeno výlučně z moci úřední. Zároveň se ztotožnil s magistrátem, že v daném případě nebyly dány důvody pro vymezení ochranného pásma a že ochrana předmětné kulturní památky před vnějšími vlivy byla dostatečně zajištěna prostřednictvím ochranného pásma Pražské památkové rezervace.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

Žalobou podanou dne 11. 6. 2013 u zdejšího soudu napadl žalobce shora označené rozhodnutí žalovaného. Žalobce nesouhlasí s názorem magistrátu, že řízení dle § 17 odst. 1 památkového zákona může být zahájeno jen z podnětu správního orgánu, nikoli na návrh. Žalobce uvádí, že se jedná o územní řízení ve smyslu § 32 a násl. stavebního zákona, které je dle § 35 odst. 1 téhož zákona řízením návrhovým. Stavební zákon obsahuje obecnou procesní úpravu vyhlásování ochranných pásem a zvláštní předpisy obsahují hmotněprávní podmínky, za kterých se zřizují. Dané řízení tak lze zahájit jak z podnětu správního orgánu, tak na návrh. To vyplývá *a contrario* i z § 17 odst. 3 památkového zákona.

Pokud je ochrana kulturních památek veřejným zájmem, měl by být zapojen co nejširší okruh subjektů, včetně vlastníků kulturních památek. Není přitom důvod, aby byl rozdíl mezi jednotlivými případy, kdy lze vymezit ochranné pásmo. Příklad je podobný i prohlašování věcí za kulturní památku, které lze zahájit i na návrh. Ačkoli žalobce nepochybně uvažuje úlohu judikatury, za rozhodný považuje především zákon. Žalovaný se

měl řádně vypořádat odvolacími námitkami, což nemohl nahradit pouhým odkazem na judikaturu. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že magistrát sám odkázal na § 33 odst. 2 stavebního zákona. Pokud bylo vedeno územní řízení, bylo nutné aplikovat i § 35 odst. 1 stavebního zákona. Nesprávný je proto závěr, že žalobce nebyl legitimován k podání návrhu na vyhlášení ochranného pásma nemovité kulturní památky, kterou vlastní.

Žalobce dále uvádí, že není žádný důvod pro nevymezení ochranného pásma. Usedlost Špitálka je chráněna již od roku 1964, je jednou z dominant Hanspaulky a jako jedna z mála zůstává viditelná v rámci Pražské památkové rezervace. Ochranné pásmo by mělo zajistit, aby prostředí kulturní památky nebylo narušováno stavbami a byla zachována pohledová ochrana kulturní památky. Usedlost je v současnosti jediným hmotným fragmentem původního prostředí. Vymezení ochranného pásma považoval Národní památkový ústav ve vyjádření ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1861/2005, za žádoucí. Podpůrně žalobce odkazuje i na rozhodnutí Odboru kultury Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 19. 5. 1981, č. j. Kul/5-932/8, o určení ochranného pásma památkové rezervace v hl. m. Praze, podle něhož je také nutné dbát na to, aby nebyly novou výstavbou narušeny terénní horizonty města.

Ochrana usedlosti není zajištěna prostřednictvím ochranného pásma Pražské památkové rezervace, protože toto ochranné pásmo není zřízeno k její ochraně. Pásmo slouží k ochraně staveb v rezervaci, nikoli k ochraně staveb mimo rezervaci v ochranném pásmu. Stavební činnost na pozemcích ochranného pásma vzdálená od hranic Pražské památkové rezervace nemusí mít na rezervaci žádný vliv; to však nevypovídá o tom, jaký má vliv na usedlost Špitálka. Ochranné pásmo Pražské památkové rezervace navíc umožňuje negativní vlivy omezit pouze ve vztahu k Pražské památkové rezervaci, nikoli na památky mimo ni.

Rozhodnutí magistrátu navíc bylo vydáno i v rozporu s povinností úřadu zjistit spolehlivě stav věci. Není totiž pravdivé, že by návrh ochranného pásma směřoval do ploch *se stabilizovanou hmotně prostorovou strukturou, v němž se nepředpokládají prostorové změny*. Okolní pozemky jsou dosud nezastavěné, přičemž se jedná o stěžejní plochy z hlediska zachování pohledové ochrany ve vztahu k usedlosti.

Žalobce považuje sdělení Úřadu městské části Prahy 6 ze dne 17. 1. 2007, č. j. MCP6 002472/2007, za zmatečné, protože není způsobilým podkladem pro rozhodnutí správního orgánu. Zároveň není aktuálním podkladem, jelikož uplynulo již 6 let od jeho vydání. Pokud z něj správní orgány vycházely, rozhodovaly v rozporu se správním řádem, protože si neopatřily bezvadné podklady pro své rozhodnutí, tedy nerozhodly na základě spolehlivě zjištěného stavu věci.

Závěrem žalobce namítá, že žalovaný pouze zcela obecně a nepřezkoumatelně uvedl, že neexistují objektivní skutečnosti, které by byly dostatečným důvodem pro vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky žalobce. Přitom se nevypořádal s tím, co k tomu uvedl v odvolání žalobce. Význam kulturní památky se neodvíjí pouze od její hodnoty, ale i od míry zachování jejího přirozeného prostředí. Nevymezení

ochranného pásma usedlosti Špitálka je v rozporu se zájmy památkové péče i se zákonem, protože došlo k porušení § 1 odst. 1 a § 17 odst. 1 památkového zákona a § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 15. 7. 2013, č. j. MK 33676/2013 OLP, žalovaný předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 42/2012-44; a ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59; a Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2006, č. j. 10 Ca 74/2006-24, podle nichž lze řízení dle § 17 památkového zákona zahájit pouze z moci úřední. Neexistuje proto veřejné subjektivní právo na vedení řízení a vydání rozhodnutí ve věci. Vlastnictví nemovité kulturní památky přitom není vůbec rozhodné. Ohledně věcných důvodů žaloby žalovaný odkazuje na rozhodnutí magistrátu, které považuje za dostatečně odůvodněné. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Ve vyjádření ze dne 8. 9. 2017 osoba zúčastněná na řízení sub 1) uvádí, že žaloba neobsahuje žádná další fakta oproti dřívější argumentaci žalobce, proto osoba odkazuje na svá dřívější vyjádření ve věci. Zúčastněná osoba považuje návrh žalobce za účelový a neodborně připravený; také poukazuje na skutečnost, že celé řízení nesmyslně pobíhalo jen kvůli protiprávnímu postupu Ministerstva kultury, které donutilo Magistrát hlavního města Prahy řízení provést. Zúčastněná osoba se ztotožňuje s judikaturou, na kterou odkazuje žalovaný. Jelikož žalobce nikdy nebyl účastníkem řízení, nemá podle jejího názoru aktivní legitimaci. Snaha o vymezení ochranného pásma je jen jednou z umělých účelových kauz rozpoutaných Spolkem pro Hanspaulku s cílem omezit či znemožnit další výstavbu v území. Zúčastněná osoba sub 1) proto navrhuje, aby soud žalobu odmítl, případně zamítl.

Ostatní zúčastněné osoby svého práva vyjádřit se k věci nevyužily.

V replce ze dne 17. 10. 2017 žalobce znovu opakuje, že zejména z § 32 odst. 1 písm. c), § 33 odst. 2 a § 35 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, že územní řízení o vyhlášení ochranného pásma je možné zahájit i na základě návrhu. Žalobce proto trvá na svém žalobním návrhu.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud žalobu neodmítl z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobce, jak navrhovala osoba zúčastněná na řízení sub 1). Ačkoli řízení o vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky je možné dle § 17 památkového zákona vést toliko z moci

úřední, jak soud níže osvětlí, v nyní posuzovaném případě došlo ke zvláštní procesní situaci, kdy magistrát jednal se žalobcem jako s účastníkem řízení a žalovaný rozhodoval věcně o jeho odvolání. Jelikož žalobce byl přímým adresátem výkonu veřejné správy – správních rozhodnutí, nelze mu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod odeprít právo na soudní ochranu. Soud také poukazuje na skutečnost, že aktivní legitimace žalobce nebyla sporná ani v předcházejícím soudním řízení, které zakončil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 42/2012-44, ačkoli by k jejímu nedostatku musely soudy přihlédnout z moci úřední.

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v rámci mnoha argumentů namítá, že řízení dle § 17 odst. 1 památkového zákona je možné zahájit jak z moci úřední, tak na základě návrhu.

Soud se žalobcovou argumentací zabýval v kontextu zásady, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Soud pro nyní posuzovaný případ poukazuje na judikaturu správních soudů, která již dříve zodpověděla právní otázku, že řízení dle § 17 odst. 1 památkového zákona lze zahájit pouze z moci úřední. Případný návrh ze strany žalobce k vymezení ochranného pásma kulturní památky tak byl pouhým podnětem k zahájení daného řízení, kterým nebyly správní orgány vázány (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2012, č. j. 7 As 42/2012-44; ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006-59; rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2006, č. j. 10 Ca 74/2006-24). Ačkoli soud kvituje žalobcův názor, že soudy jsou při rozhodování primárně vázány samotným zněním zákona, judikatura Nejvyššího správního soudu, jejímž účelem je i sjednocování výkladu právních předpisů (§ 12 odst. 1 s. ř. s.), má zásadní význam pro posuzování případů, které jsou založeny na obdobných skutkových a právních otázkách. Zdejší soud neshledal žádné důvody, proč by se měl od vyřčeného právního názoru odchýlit, přičemž v detailech odkazuje na odůvodnění citovaných rozhodnutí.

Pokud i správní orgány vycházely z citované judikatury, nelze jim vytknout, že se podrobně nezabývaly jednotlivými dílčími námitkami žalobce. S ohledem na požadavek racionální konstrukce odůvodnění správního rozhodnutí platí i při výkonu veřejné správy výše popsaná zásada, že při řádném vypořádání základních námitek není nutné řešit všechny dílčí podpůrné argumenty účastníka řízení. Odkazovaná judikatura zcela dopadá na žalobcův případ a poskytuje obsahově vyčerpávající odpověď na otázku,

proč lze řízení dle § 17 odst. 1 památkového zákona zahájit pouze z moci úřední. Správní orgány proto nepochybily, pokud z ní v příslušné části rozhodnutí vycházely. Námitka proto není důvodná.

Soud k tomu dodává, že žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, pokud magistrát musel provést v důsledku mylné interpretace § 17 odst. 1 památkového zákona žalovaným správní řízení, ačkoli po celou dobu zaujímal názor, že dané řízení je možné zahájit jen z moci úřední a že pro jeho zahájení nejsou naplněny zákonné podmínky. Žalobcův návrh na zřízení ochranného pásma usedlosti Špitálka, který byl materiálně pouhým podnětem, by bylo možné totiž vyřídit prostým přípisem, že magistrát neshledal důvody pro zahájení řízení z moci úřední (srov. § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), proti kterému by žalobce neměl žádné opravné prostředky. Pokud v důsledku chybného výkladu žalovaného proběhlo celé správní řízení, žalobci se dostalo více práv, než mu ze zákona příslušelo.

Žalobce dále napadá věcnou stránku rozhodnutí a uvádí důvody, pro které se domnívá, že by mělo být zřízeno ochranné pásmo kulturní památky – usedlosti Špitálka. Jelikož správní orgány jeho názor ve vydaných rozhodnutích nesdílely, považuje je za nezákonná.

Soud předně považuje za podstatné osvětlit rozdíly mezi řízením, které je výlučně zahajováno na návrh účastníka řízení a řízením vedeným z moci úřední. Zásada dispoziční v prvním případě a zásada oficiality v druhém případě mají ve vazbě k předmětu řízení vliv na výklad jednotlivých ustanovení správního řádu i průběh a povahu samotného správního řízení (srov. Skulová, S. a kol. Správní právo procesní. 2. upravené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. s. 141).

Řízení zahájené na návrh je založeno na určitém zájmu účastníka řízení, pro který dané řízení vyvolá. Tento zájem zpravidla vychází z norem veřejného práva, které garantují účastníkům řízení určitá subjektivní práva, jichž se chce účastník v rámci správního řízení domoci. Ačkoli i v rámci takového řízení správní orgány postupují z moci úřední, řízení je modifikováno dispoziční zásadou, která umožňuje účastníku řízení vymezit předmět řízení a dále s předmětem řízení disponovat.

Naproti tomu řízení, které se zahajuje výlučně z moci úřední, je založeno především na existenci jistého veřejného zájmu, k jehož prosazování je stanoven určitý správní orgán. Potenciální účastníci řízení nemají nárok na zahájení takového řízení, protože posouzení, zda byly splněny zákonné podmínky pro jeho zahájení, je výlučně v pravomoci příslušného správního orgánu. Jinými slovy, potenciálním účastníkům řízení nebo jiným osobám chybí právními předpisy garantované subjektivní právo, které by zakládalo povinnost správního orgánu ve vztahu k těmto osobám správní řízení zahájit nebo vést. Přirozeně iniciaci správního řízení, které se zahajuje z moci úřední, nelze vynutit ani prostředky správního soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009-58). Předmět takového řízení vymezuje správní orgán a účastníci nemají možnost řízením disponovat. Rovněž je v těchto řízeních, kdy dochází

k ukládání povinnosti, posílena zásada vyšetřovací (srov. § 50 odst. 3 věta druhá zákona správního řádu).

V nyní posuzovaném případě došlo ke zvláštní procesní situaci, kdy magistrát byl dle § 17 odst. 1 památkového zákona nucen vést správní řízení, jež je možné zahájit jen z moci úřední, aniž by podle jeho názoru byly splněny zákonné podmínky pro zahájení. Jelikož skutková podstata § 30 správního řádu neumožňovala řízení zastavit, jedinou možností bylo ukončit správní řízení vydáním rozhodnutí ve věci. Nehledě na tento procesní paradox však nemohla být ovlivněna povaha uvedeného řízení, které je možné zahájit jen z moci úřední. Zákonodárce nastavil v § 17 odst. 1 památkového zákona ochranu kulturních památek prostřednictvím ochranných pásem tak, že úvahy o potřebnosti vyhlášení pásma, tedy hledání důvodů pro zahájení řízení, svěřil výlučně do pravomoci správních orgánů. Žalobci proto nepřísluší žádné veřejné subjektivní právo na to, aby usedlosti Špitálka bylo zřízeno ochranné pásmo kulturní památky. Z toho důvodu nemohl být žalobce ani dotčen rozhodnutím magistrátu na svých subjektivních právech nebo v právní sféře, pokud magistrát ochranné pásmo kulturní památky nevymezil. Status uvedené kulturní památky a místní podmínky, které mohly být vymezením ochranného pásma ovlivněny, byly totiž před zahájením řízení i po vydání napadeného rozhodnutí totožné.

Soud dále konstatuje, že správní orgány se důvody, proč nevymezily ochranné pásmo kulturní památky – usedlosti Špitálka, zabývaly, pročez rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí magistrátu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné nedostatky jednoho z rozhodnutí tak může zhojit rozhodnutí druhé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Odpovědi na žalobcovy námitky je proto nutné hledat v kontextu obou rozhodnutí.

Soud poukazuje na bod IV. na str. 6 až 9 rozhodnutí magistrátu, kde se správní orgán zabýval charakterem usedlosti Špitálka a uvedl i důvody, pro které nepovažoval za nutné vymezení ochranného pásma kulturní památky ve smyslu § 17 odst. 1 památkového zákona. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je sice stručnější, ale jeho součástí je jasný právní názor, který podporuje rozhodnutí magistrátu. Žalovaný rovněž vycházel z četné judikatury, z níž správně vyvodil, že uvedené řízení bylo možné zahájit z moci úřední. Žalobcovo odvolání ze dne 17. 12. 2012 navíc převážně opakuje a rozvíjí jen argumenty, proč by mělo být u usedlosti Špitálka zřízeno ochranné pásmo kulturní památky, které již obsahoval podnět ze dne 5. 5. 2005.

Soud přihlédl při hodnocení napadeného rozhodnutí i ke skutečnosti, že předmětné správní řízení realizovaly správní orgány formálně pouze z procesních důvodů, aby mohly řízení zákonným způsobem ukončit, ale z materiálního hlediska řízení vůbec nemělo proběhnout a nemělo být vydáno ani rozhodnutí magistrátu, kterému při vázanosti předchozím kasačním rozsudkem Nejvyššího správního soudu prakticky nezbylo než kruhem deklarovat, že nebyly dány důvody pro zahájení řízení. Ve smyslu *negativní teorie důkazní*, podle níž nelze prokazovat neexistující skutečnosti, ale pouze komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 2 Afs 57/2012-35), by bylo

případně na žalobci, pokud by se jednalo o řízení o žádosti, aby naplnění podmínek pro vymezení ochranného pásma kulturní památky prokázal. Magistrát od samého začátku konzistentně zastával názor, že nejsou dány důvody pro zahájení řízení z moci úřední o vymezení ochranného pásma kulturní památky. V takovém případě nebylo možné na něj klást stejné požadavky stran prokazování skutkového stavu, jako by tomu bylo v případě, pokud by rozhodl kladně, že ochranné pásmo nemovité kulturní památky vymezuje. V ostatních případech, než je tento, pokud se magistrát ve fázi před zahájením řízení nedomníval, že je potřeba u určité památky zřídit ochranné pásmo, řízení by vůbec nezačal.

Soud dále poukazuje na § 17 odst. 1 památkového zákona, který obsahuje dosti obecnou hypotézu (*vyžaduje-li to ochrana nemovité kulturní památky nebo jejího prostředí*). Hypotéza v sobě zahrnuje z části odborné posouzení, z části vyvažování různých zájmů, které vymezil zákonodárce v § 1 památkového zákona, a nepochybně i subjektivní hodnocení ohledně potřeby dodatečné ochrany kulturní památky. Mantinely, v nichž se správní orgán při svém posuzování pohybuje, jsou nastaveny velmi široce. Soudní kontrola přitom spočívá v pouhém přezkumu, zda správní orgány z těchto mantinelů nevybočily a jsou-li jejich závěry přesvědčivé.

V kontextu těchto základních úvah soud posoudil jednotlivé konkrétní námítky žalobce. Žalobce předně připomíná historickou hodnotu usedlosti Špitálka. Dovojuje, že je nutné stanovit ochranné pásmo kulturní památky, aby její prostředí nebylo narušováno a byla zachována pohledová ochrana především z Pražské památkové rezervace. Magistrát v odpověď na tuto námitku uvedl, že usedlost se nachází v území se stabilizovanou vilovou zástavbou, kde se nepředpokládají prostorové změny, které by narušily kulturní památku nebo její prostředí, což soud považuje za dostatečnou reakci. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobcem požadovaný efekt zajišťuje § 9 odst. 3 památkového zákona, který ukládá všem třetím osobám zdržet se činností, které by nepříznivě působily na stav kulturní památky nebo její prostředí. Soud kvituje názor žalobce, že ochranné pásmo Pražské památkové rezervace slouží především k ochraně kulturních památek v této rezervaci. Skutečnost, že kulturní památka se nachází v tomto pásmu, zajišťuje i jistou míru ochrany usedlosti, protože v ochranném pásmu stanoveném rozhodnutím odboru kultury Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 19. 5. 1981, č. j. Kul/5 – 932/81, o určení ochranného pásma památkového rezervace v hl. m. Praze, platí řada omezení.

Žalobce dále dovojuje, že magistrát nezjistil spolehlivě stav věci, pokud dospěl k závěru, že návrh ochranného pásma směřoval do ploch se stabilizovanou hmotně prostorovou strukturou, v němž se nepředpokládají prostorové změny. Řada pozemků je podle něj totiž dosud nezastavěná. Soud shledal, že dané závěry nejsou pouze konstatováním magistrátu ohledně zjištěného skutkového stavu, ale obsahují i hodnocení situace v území, proč není nutné zajišťovat dodatečnou ochranu usedlosti Špitálka prostřednictvím zřízení ochranného pásma. Soud z takového odborného hodnocení situace v území neshledal, že by magistrát vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud dále opakuje, že pohledová ochrana kulturní památky je zahrnuta již ve výši citovaném ustanovení zajišťujícím generální ochranu kulturních památek proti zásahům třetích osob. Zároveň žalobce ničím nedoložil, proč právě pohledová ochrana usedlosti

Špitálka by měla být důležitým prvkem ochrany této kulturní památky a že by případná další šetrná výstavba v území památkovou hodnotu usedlosti nebo jejího prostředí snížila.

Pokud žalobce vznáší výhrady vůči sdělení Úřadu městské části Praha 6 ze dne 17. 1. 2007, č. j. MCP6 002472/2007, s tím, že se nejedná o způsobilý podklad pro vydání rozhodnutí, soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Sdělení obsahuje jasnou informaci, že úřad není systémově zastáncem vyhlášení ochranných pásem nemovitých kulturních památek, zejména v tak velkém rozsahu. Dále obsahuje odkaz, že by ve vztahu k usedlosti Špitálka mělo být postupováno podobně jako v případě usedlosti Kotlářka. Ve správním spise je vedle tohoto sdělení založeno i vyjádření úřadu ze dne 15. 9. 2004, zn. OÚR/771, které se vztahuje k návrhu na vymezení ochranného pásma nemovité kulturní památky – usedlosti Kotlářka. Ve vyjádření je jasně deklarováno, že prohlášení ochranného pásma usedlosti Kotlářka by úřad považoval za nekoncepční krok, který by spíše řešil majetkoprávní vztahy v území než památkovou ochranu. Soud dospěl k závěru, že obsah stanoviska úřadu nevzbuzuje pochybnosti. Úřad se k návrhu na vyhlášení ochranného pásma usedlosti Špitálka vyjádřil negativně. Zjevné jsou i pochybnosti úřadu, zda návrhy byly opravdu učiněny za účelem ochrany kulturních památek, nebo sledují soukromé majetkové zájmy vlastníků nemovitostí. Odpověď úřadu má přitom nadčasový charakter – úřad není programově zastáncem vyhlášení ochranných pásem v tak velkém rozsahu, protože není podstatné, že odpověď je z roku 2007. S ohledem na § 17 odst. 1 památkového zákona je navíc její význam podpůrný a nejedná se o závazné stanovisko, kterým by byl magistrát povinen se řídit.

Pokud žalobce odkazuje na vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1861/2005, soud uvádí, že vyjádření odborné organizace státní památkové péče ve smyslu § 17 odst. 1 památkového zákona nemá stanovenou formu ani obsah. Vyjádření ústavu, který v nynější věci vyhlášení ochranného pásma podpořil, není pro správní orgán závazné. Jedná se pouze o jeden z pokladů rozhodnutí, na základě něhož správní orgán rozhoduje. Magistrát přitom ve svém rozhodnutí uvedl důvody pro názor odlišný.

Žalobce dále odkazuje i na zmíněné rozhodnutí odboru kultury Národního výboru hlavního města Prahy ze dne 19. 5. 1981, č. j. Kul/5 – 932/81, o určení ochranného pásma památkového rezervace v hl. m. Praze, a na ochranu památek v kontextu zápisu hl. m. Prahy na seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Soud k tomu uvádí, že tyto dokumenty samy o sobě stanovují podmínky ochrany kulturních památek a koloritu hl. m. Prahy. Není proto jasné, proč by bylo nutné doplňovat tuto ochranu zřízením ochranného pásma usedlosti Špitálka, ani žalobce v tomto směru nic konkrétního nedoložil.

Závěrem soud znovu poukazuje na zásadní skutečnost, že vymezení ochranného pásma kulturní památky svěřil zákonodárce do pravomoci správních orgánů, které o něm rozhodují výlučně v rámci řízení zahajovaného z moci úřední. Žalobcovy subjektivní názory ohledně potřeby zřízení ochranného pásma jsou proto limitovány skutečností, že na posouzení, zda byly naplněny podmínky § 17 odst. 1 památkového zákona, nemá právní nárok. Nadto žalobce ani neprokázal naplnění zákonných podmínek pro vyhlášení ochranného pásma předmětné kulturní památky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim nebyla uložena soudem žádná povinnost a soud ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

S. K.